

Electronica Trip-Hop

اصطلاح دوپهلویی که برای توصیف ظهور موسیقی الکترونیکی که بیشتر برای گوش دادن بود تا تنها برای نخستین بار به عنوان نیترویکسری تنظیماتی به کار می‌رفت که کانون آن تکنوهای دیترویت از قبیل **Juan Atkins** و

Underground Resistance بوده در کنار هنرمندان اروپایی که از صورت‌های آینده‌گرانه تکنو **Motor City** وام گرفته بودند این اصطلاح بعدها توسط

مطبوعات آمریکا به عنوان اصطلاحی فراگیر به هر هنرمند جوانی که از وسایل یا سازهای الکترونیک استفاده می‌کرد، اطلاق شد. اما الکترونیک عنوانی مناسب برای توصیف موسیقی بر - پایه - تکنوی است که می‌تواند به جز تالارها در خانه نیز مورد استفاده قرار گیرد.

بانگاهی به رسوم **disco/funk** دهه هفتاد و ابزار و وسایل الکترونیک، الکترونیک به سرعت خود تبدیل به ماهیتی جدید شد و صداها و زیرمجموعه‌های بسیاری را نشان گذارد. آغاز آن از محیط پست تکنوی شیگاگو نیویورک و دیترویت بود، که به‌طریقی تکنوی خانگی را اول بار در اواخر دهه ۸۰ افتخاد. در اواخر آن دهه،

کلپ‌روها در بریتانیا به ترکیب مکانیکی و حسی روی آوردند، و این طعم را با سبک‌های تازه مثل **Jungle / Drum'n bass** و **trip-hop** به امریکایی‌های

گرسنه بازگرداندند. ما این‌که اکثر تولیدات اولیه الکترونیک، موسیقی رقص بودند، در اوایل دهه ۹۰ تولیدکنندگان همچنین موسیقی‌هایی برای هدفون‌ها و

مکان‌های آرام می‌ساختند، که نتیجه آن ترکیبات سبکی مثل **ambient-house** (برای محیط خانه)، تکنوی تجربی، **tech-house**، **electro-techno**... بود. نکته

مشترک بین همه سبک‌هایی که زیر این چتر گرد آمدند نگاهی به رسوم قبلی رقص، ساختمان بسیار رها و آزاد آهنگ‌ها (اگر ساختمانی وجود داشت) بود و نزد بسیاری از تولیدکنندگان هم‌عراق قبلی فروشندگی برای صدایی جدید بود، یا هر نتیجه‌ی

یکی دیگر از مجهولات پلاستیکی که خود را به بازیگری از موسیقی رقص خانگی **Post-acid** بریتانیا متصل می‌کرد، به سرعت صحنه زیرزمین تجربی را تکان داد. **Trip Hop** اصطلاحی بود که توسط مطبوعات موسیقی انگلستان با هدف شخصیت بخشیدن

به شیوه جدید ضرب پایین **downtempo** و تعریف‌های تازه جز، فانک و سول **Soul** تجربی، ضرب شد که

در حدود سال ۱۹۹۲ با همکاری کمپانی‌هایی مثل **Cup, Ninja Tune, Mo'Wax** Wall of Sound و of Tea شروع به ظهور کرد.

نسبیه به هپ-هپ امریکایی (اما اکثراً بدون خواننده) در استفاده از سمبل‌های **Sample** درام، شخصیتاً تجربی بود.

و دم کشیده در حال و هوای متعادل به - خانه و احتمالاً روان‌گردان (**Trip**)، اصطلاح به سرعت ابراز

ambient - leaning توصیف همه چیز از **Portishead** و **Wagon Christ** تا **Coldcut** تا **U.N.K.L.E** و **DJ Shadow** و **Tricky**

و **Depth Charge**، بیشتر به خاطر شخصیت اکثر این هنرمندان که موسیقی خود را گسترش هپ-هپ می‌دیدند - اطلاق شد.

به عنوان یکی از اولین ترکیبات تجاری موفق موسیقی گوش‌گردنی، البوم‌های **Trip - Hop**

در صدر جدول‌های **Indie** انگلستان جای گرفت و گروه‌هایی چون **Shadow** و **Sneaker Pimps, Morcheeba, Tricky**

Massive Attack به عنوان بخش بنیادی از اولین موج الکترونیک در ایالات متحده به مخاطبانی قابل توجه دست یافتند.

واژگونی ساختارهای مرسوم PORTISHEAD

ممکن است که Portishead ابداع کنند Trip-hop نباشد، اما از جمله کسانی بودند که آن را عمومیت بخشیدند، به ویژه در آمریکا. Portishead با سرمشق قرار دادن ضرب‌های آرام و کش‌سان که تخت سلطه آلبوم Blue Lines (Massive Attack) بود و با افزودن عناصر جز، acid house (یک نوع موسیقی با ضرب گند و اصوات ترکیبی و گاه آواز) و موسیقی فیلم، صدای ظلمانی فسون‌کننده و اغواگرانه‌ی را خلق کرد.

گروه به اولنگاردی Tricky و نیز به گروه‌رگدی Massive Attack در شش‌های رقص نبود، در عوض گروه ترانه‌های باپ خاطرمانگیز کباب‌زما نوشت که ساختار مرسوم آن‌ها را با محصولات تجربی و ریشه‌های Trip-hop واژگون ساخت. به عنوان نتیجه Portishead طیف شنوندگان گسترده‌تری را پیدا کرد که تنها هواداران رقص الکترونیک و الکتروپاپو راگ نبودند. پیش از این‌که Portishead نخستین آلبوم خود Dummy را در سال ۹۴ منتشر کنند، Trip-hop هنوز جاذبه وسیع خود را پیدا نکرده بود، اما این آلبوم منبداً به موفقیتی دور از انتظار در بریتانیا شد و اکثر سال را در صدر جدول بود و تحسین منتقدان را برانگیخت و جایزه پراهمیت Prize Mercury را از آن خود کرد. در آمریکا نیز منبداً به یک hit نرزمی شد و پیش از شروع تور آمریکا ۱۵۰،۰۰۰ نسخه از آلبوم فروش رفته بود. به دنبال موفقیت Dummy لیون‌های مقلد طی دو سال ظاهر شدند و فعالیت کردند، اما Portishead ساکت باقی ماند و روی آلبوم دوم خود کار کرد.

Portishead پس از نامگذاری توسط Geoff Barrow که در شهر مایه‌گیری West Coast بزرگ شده بود در بریستول انگلستان در سال ۱۹۹۱ شکل گرفته پیش از تأسیس گروه Barrow به عنوان Tape Operator در استودیوی Coach house، جایی که Massive Attack را ملاقات کرد، مشغول به کار بود. او شروع به کار با Tricky کرد برای آلبوم خسیره Sickle Cell قطع‌هایی را تهیه کرد، و همچنین قطعاتی برای Neneh Cherry در آلبوم Homebrew نوشت که هرچند تنها Samedays در آلبوم بی‌سوم گنجانده شد. حول‌وحوش تشکیل گروه Barrow با کارکردن بر روی قطعاتی از Primal Depeche و Gabrielle، Paul Weller، Screaming Mode اعتباری به عنوان تهیه‌کننده remix کسب کرد.

Music Press که آلبوم و دو تک ترانه Numb و Sour Ems ساخت مورد تمجید قرار داده بود با توجه کمی روبرو شد. به‌رودی Gol و Portishead استراتژی بازاریابی هوشمندانه‌ی را گسترش دادند که پاهایش بر ویدئوهای فسون‌کننده گروه قرار داشت و شروع به جذب مخاطبان کرد. Melody Maker و Dummy، The Face و Mimam، Maker Glory Box ۹۵ سال ۹۴ یافتند و در اوائل سال ۹۵ آلبوم بدون بخش رادیویی رتبه ۱۲ را به‌دست آورد. در همان روزها Sour Times به MTV آمریکا راه یافت طی چند هفته Dummy و Sour Times در آمریکا Alternative rock hit بودند.

در انگلستان آلبوم وارد جریان اصلی شده بود و درجای نایبی در جدول ۴۰ برتر انگلیس قرار گرفت. آلبوم در ماه جولای جایزه Mercury Music را در رقابتی سخت با Oasis، Suede، Blur، Pulp از آن خود می‌کند.

پس از تصاحب جایزه، Barrow به Coach house بازمی‌گردد تا روی آلبوم بعدی Portishead کار کند. آلبوم دوم با نام Portishead در سپتامبر ۹۷ منتشر شد.

Both Gibbons، Barrow را که از سال ۹۱ در مقابل عموم به خوانندگی مشغول می‌شد و در طول سال‌های آینده این روح به نوشتن قطعات مختلف می‌پردازند که در اغلب آن‌ها گیتاریست جز، Adrian Umey که پیش از آن در Big John Patton Jazz و Massengers همکاری داشت.

Portishead پیش از این‌که آلبومی را منتشر کند فیلم کوتاهی را با عنوان To kill a Dead Man کشش یک مرد مرده، کامل کرد، گرامیداشتی برای فیلم‌های جاپوئی دهه ۶۰.

Gibbons و Barrow در این فیلم نوار (nolrish) سازی کوفته و بی‌ریش موسیقی متن نوشتند که توجه‌گمبیلی Gol را برانگیختند. بایز همان سال Portishead قراردادی را با Gol امضا کرد و نخستین آلبوم آن‌ها Dummy کمی پس از آن منتشر شد. Dummy به همراه Dave McDonald درum Machine و drums می‌زد و Utley ضبط شد.

Gibbon و Barrow هر دو در مقابل رسانه‌ها خجالتی بودند و خواننده هرگونه مصاحبه را رد می‌کرد و این بدان معنا بود که به‌جز هفته‌نامه UK